

Bài văn mẫu lớp 9 số 2:

Đề 1: Hãy tưởng tượng 20 năm sau em về thăm trường cũ

Dàn ý Tưởng tượng 20 năm sau em về thăm trường cũ

1. Mở bài:

Cần thơ, ngày...tháng ...năm...

Bạn...

2. Thân bài:

a) Những lí do thăm hỏi đầu thư.

- Lí do viết thư (tưởng tượng: VD: Soạn vở thấy tấm hình lớp chụp chung....)

b) Nội dung thư:

- Giới thiệu tên trường? (Tưởng tượng đến trường vào thời điểm nào? Lí do đến trường)
- Miêu tả con đường đến trường (so sánh lúc trước và bây giờ? Thay đổi như thế nào? Cảm xúc?)
- Miêu tả các phòng lớp (Phòng vi tính? Phòng TN? Dụng cụ, thiết bị đổi khác ra sao?...). Các dãy phòng: phòng giám hiệu, phòng bộ môn, phòng đoàn đội...(So sánh)
- Miêu tả khoảng sân trường? (so sánh xưa và nay)? Những băng ghế? gốc bàng, hàng phượng (Còn như xưa ? đã già hay đã trồng cây khác?)
- Miêu tả những hình ảnh, sự vật gắn với kỉ niệm thời xưa? Nêu cảm xúc? Thầy cô? Bạn bè?
- Gặp lại thầy cô? Thầy cô cũ còn không? Thầy cô mới như thế nào? (Vui vẻ?). Thầy hiệu trưởng về hưu hay đã mất?
- Gặp lại thầy cô chủ nhiệm lớp 9A...? Cô thay đổi ra sao? Nhưng vẫn còn những nét gì? (Giọng nói? Ánh mắt? Khuôn mặt lộ vẻ xúc động?)
- Cô trò nhắc lại kỉ niệm cách đây 20 năm:
 - Trò hỏi thăm các thầy cô cũ? Báo cho cô biết tình hình một số bạn học? Về công việc của mình?

- Tâm trạng cô ra sao?
- Tình cảm em như thế nào?

3. Kết luận:

- Cuối thư: Thăm hỏi sức khỏe và chúc bạn?
- Lời chào.

Mẫu 1: Tưởng tượng 20 năm sau về thăm trường cũ

Bảo Định, ngày... tháng... năm....

Loan thân mến,

Bồ có ngạc nhiên không khi lá thư này được gửi đến bồ từ làng Bảo Định, quê hương tụi mình? Cũng đơn giản thôi bởi như bồ biết, mình về Việt Nam đã được 10 ngày. Ở Đà Nẵng, quê nội của Cu Tí một tuần thì mình và "ông xã" quyết định "hành hương về phương Nam", nghĩa là đưa cháu về thăm quê ngoại. Bồ biết đấy, mình phải thắp hương cho ba mẹ mình vì khi ông bà mất, mình không có mặt. Hơn nữa, mình muốn Cu Tí hiểu được trọn vẹn hai tiếng "quê hương".

"Về phương nam thiết tha câu hò..." Không hiểu sao câu hát ngày nào còn bé cứ hiện lên dai dẳng trong tâm trí mình. Ra đi thám thoát đã gần 20 năm. Học hành, làm ăn, lấy chồng, sinh con... cuộc sống cứ như là cơn lốc cuốn mình trôi đi chẳng lúc nào dừng. Bởi vậy, về nước, bước xuống sân bay, mình có cảm tưởng như vừa sống lại. Mình chỉ còn là cô bé 17 tuổi ngày nào bước chân đi du học với bao hăm hở. Giờ đây đến lúc trở về, tuổi gần 40 mà sự hăm hở, háo hức vẫn còn nguyên vẹn. Cu Tý, con mình thì ngẩn ngẩn, ngơ ngơ. Cháu luôn miệng hỏi: "Tới rồi hả mẹ", "Mình đi đâu mẹ"? Mình trả lời con mà thực ra là nói với bản thân mình: Về quê! Về quê con ạ!". Hai tiếng ấy giờ đây mình mới cảm nhận hết được ý nghĩa thiêng liêng!

Rồi mình cũng đặt chân về tới quê mình, làng Bảo Định bên bờ sông Tiên yêu dấu. Mình lại được trở về với mái nhà xưa, nơi ba mẹ mình yên nghỉ. Đứng trước mộ cha mẹ, đốt nén hương tạ tội mình thấy lòng vô cùng xúc động.

Giá như ngày này mình còn gặp được ông bà.

Nhưng chưa hết Loan ơi, một điều xúc động bất ngờ ngoài dự kiến đã xảy đến với mình trong chuyến về thăm quê ấy. Đó là tình cờ mình qua lại ngôi trường tiểu học ngày xưa của bọn mình, nơi đã từng "khai tâm mở trí" cho lũ con nít làng mình hồi đó. Loan biết

không? Trường vẫn nép mình bên dòng sông Bảo Định như xưa. Có điều dòng sông hiền hòa ngày ấy của mình bé xíu giờ được khơi dòng đẹp đến ngất ngây. Sông không rộng lắm, không dạt dào cuộn cuộn sóng xô, cũng không trong xanh soi bóng da trời. Nhưng sông vẫn thơ, vẫn mộng, vẫn hiền hòa như một người tình chung thủy. Trước sao, sau vậy, đôi bờ sông, giờ đã được kè đá phẳng phiu, sạch sẽ vẫn là những hàng dừa ngăn ngắt một màu xanh, vẫn là những vườn cây trái xum xuê, những cánh đồng lúa xanh mơn mớn. Và dòng sông nữa, vẫn đục ngầu đặc quánh phù sa như ngày nào mình thường tắm mát, chơi đùa. Không có con sông ấy định vị và cái bảng tên trường không đổi thì có lẽ mình đã không nhận ra trường cũ được rồi. Bỏ biết tại sao không? Bởi nó không còn như trong kí ức của bọn mình nữa, nghĩa là không phải là một dãy nhà lợp ngói, vách cây, xây trên nền xi măng cao nhằm tránh lũ. Giờ đây trường được mở rộng, xây tầng, sơn vôi, ốp đá hiện đại chẳng kém gì trường của Cu Tí nhà mình bên ấy nữa đâu. Nhìn cảnh ấy mình vừa vui, vừa buồn lẫn lộn. Vui vì quê mình tiến bộ, thoát cảnh nghèo nàn. Vui vì thế hệ đàn em giờ được học hành trong trường lớp khang trang, đẹp đẽ.

Nhưng buồn vì tâm trạng "người cũ" nhưng "cảnh đã khác xưa rồi". Hai cây phượng mà hồi đó lớp mình trồng bên cổng, giờ chỉ còn có một cây. Cây kia không biết sao rồi. Chỉ có điều sân trường mở rộng nên nó thụt vào sừng sững giữa sân. Nó to lắm bỏ ơi. Góc nó phải đến hai vòng tay ôm mới xuê. Nhớ hồi tụi mình trồng nó thay cho cây gòn trúc gốc, nó mới chỉ là một nhánh cây non. Vậy mà giờ đây đã là "cổ thụ". Tán nó đẹp mê hồn Loan ạ. Cứ như những cánh tay dài, vươn mình ra trước, vẫy vẫy, chào chào. Mùa này nó nở hoa đỏ rực, cứ như một ngọn đuốc cháy giữa trời, như thi gan cùng nắng lửa. Sân trường bây giờ càng rộng mênh mông, lại được trải nhựa, tinh tươm đẹp đẽ. Trên sân còn hẳn rõ vạch sơn để tập bóng rổ, thi chạy... Nhìn khoảnh sân ấy mình lại nhớ cái sân đất ngày nào, bọn mình vẫn thường nhảy dây, đánh đũa, lò cò... Ngày ấy mùa nắng thì bụi mù, mùa mưa thì tha hồ mà lội.

Thậm chí khi lũ tràn về, trường đóng cửa nghỉ học, tụi mình còn có thể vào trường bắt cua, hái bông điên điển nữa.

Nhớ không? Nói như thế nhưng mình vẫn thấy sân trường ngày ấy của mình đẹp. Đẹp vì rất, rất nhiều cây xanh...

Nào là trứng cá, nào là cây bàng, rồi chuối, rồi tre. Ngày ấy ở sân sau còn có hai cây sấu đông mà mình vẫn gọi là hoa anh đào nữa. Mỗi khi trời trở lạnh, cây trở bông đầy cành là mình biết sắp được nghỉ Tết. Lúc ấy lòng mình náo nức làm sao! Giờ trường vẫn có cây xanh, nhưng bao bọc khuôn viên không còn là hàng rào dâm bụt và me keo rủ bóng. Thay

vào đó là hàng rào sắt và những bồn hoa uốn lượn cặp vòng. Cũng đẹp lắm vì hoa lá được tỉa cảnh, chăm bón công phu. Tuy vậy mình vẫn thích cái dân dã, đơn sơ của ngôi trường mình hồi ấy. Nó gần gũi, ấm áp làm sao đó!

Trường bây giờ cũng có sân sau. Khoảng sân này cặp sát mé sông. Có một khu vườn cỏ xanh mát mắt. Một sân chơi với cầu tuột, xích đu. Thậm chí có một hồ bơi xinh xắn cùng một vườn chim rộn rã, tung bồng. Nhìn cảnh đó mình chợt nghĩ trẻ con sướng thật. Sướng hơn tụi mình.

Trường vắng lắm bồ ơi. Mùa hè mà. Hơn nữa là buổi trưa nhân viên về nghỉ hết. Học trò cũng không thấy bóng. Các lớp học dường như đang nằm say ngủ. Thỉnh thoảng, đâu đó vọng về tiếng chim ríu rít chuyền cảnh. Và nắng.

Nắng ngập sân trường, rọi vào hành lang sâu hun hút. Nhìn bóng nắng in thành vệt dài trên tường, mình lại nhớ đến cái bóng nắng trứng gà rọi từ mái ngói lớp mình ngày cũ. Ngày ấy chuyện nắng rọi loang lổ và mưa dột tứ tung là chuyện bình thường, ngày nào cũng gặp. Trong cái lớp học như vậy tụi mình vẫn cứ là học đọc, học viết ê a. Mà bồ nhớ không, hồi đó lớp năm, mình học với thầy gì nhỉ? Lâu quá mình quên mất tên rồi. Chỉ nhớ thầy đã đứng tuổi, tóc hoa râm, kính muôn xuống mũi, dáng cao cao, gầy gầy. Thầy hay gọi mình lên bảng. Thầy dạy bọn mình tính nhẩm, tính đó thiệt hay. Thầy cho mình thi đua. Trò nào giải đúng, giải nhanh, thầy cho con mười thật đó, thật to vào tập. Con 10 ấy không chỉ làm mắt bọn mình tròn xoe, rạng rỡ mà còn khiến cả mắt thầy cũng mãn nguyện, long lanh. Bây giờ thì chắc thầy đã chẳng còn. Nhưng những chuyện kể cuối tuần của thầy mình vẫn còn nhớ mãi.

Ngày ấy thầy hay kể cho tụi mình nghe những chuyện nói về "Tâm hồn cao thượng". Mình nhớ nhất là câu chuyện của "chú phó nê" với lời nhắn nhủ kèm theo của thầy: "Bàn tay con có thể làm lem bùn đất, tấm áo con có thể loang lổ dầu sơn vì con phải kiếm ăn nhọc nhằn vất vả. Nhưng chớ để lòng mình hoen ố, lem lem. Chớ để tâm hồn nhuốc nhơ, bẩn thỉu!" Những lời thầy dạy mình ghi khắc trong lòng, để rồi bốn ba xứ người, mình phải đồ mồ hôi đôi lấy chén cơm nhưng không bao giờ đánh đổi lương tâm lấy vinh hoa, phú quý. Mình luôn tự nhủ với lòng không thể bán rẻ linh hồn để làm điều sằng bậy! Ôi thầy yêu quý của con. Ước gì thầy có thể hiểu được thầy có ý nghĩa to lớn như thế nào trong sự trưởng thành của con hôm nay. Ước gì con cứ mãi là bé bỏng bên thầy. Ước gì con được gặp thầy lần nữa...

Thôi Loan nhé, thông cảm cho sự "lắm lời" của mình bởi cảm xúc cứ dâng trào ngập ứ. Mình cần tâm sự, sẻ chia.

Và Loan, bạn thân, bạn cũ, đồng cảnh, đồng hương... với mình sẽ hiểu được mình hơn ai hết. Một ngày nào đó, bạn hãy trở về, hãy đem con theo và nói với nó rằng: "Đây là ngôi trường của mẹ, là nơi mà mẹ được tắm mát trong tình yêu thương, nơi tuổi thơ mẹ xanh tươi như màu lá, nơi các thầy cô dạy mẹ làm người. Chính tại nơi này, mẹ đã "lớn lên"..."

Mẫu 2: Tưởng tượng 20 năm sau về thăm trường cũ

Đối với mỗi người chắc hẳn có những thứ vô cùng thiêng liêng, quý giá mà không có gì có thể thay thế được. Và với tôi cũng thế, hai tiếng “ngôi trường” mỗi khi nhắc đến là lại làm tôi nhớ về ngôi trường cấp hai thân yêu ngày nào. Nơi đây đã nuôi dưỡng tâm hồn tôi, dạy tôi biết yêu thương, biết sẻ chia. Hôm nay cũng là một dịp đặc biệt ngày nhà giáo Việt Nam tôi có cơ hội được về trường thăm lại thầy cô giáo năm xưa sau hai mươi năm xa cách. Giờ đây trong lòng tôi lại trào lên cảm xúc lâng lâng khó tả.

Vừa về đến nhà, tôi đi xe dạo quanh con xóm nhỏ để ngắm nhìn quê hương mình xem có gì thay đổi nhiều không nhưng không hiểu tại sao tôi lại dừng chân trước cổng trường cấp hai năm xưa, ngôi trường mà tôi đã gắn bó trong suốt bốn năm trời với bao kỉ niệm vui buồn thời học sinh. Trước mắt tôi là một ngôi trường khang trang rộng lớn. Cánh cổng trường được thay bằng cánh cổng đẹp hơn, to hơn và sơn màu rất sang trọng. Trên cánh cổng ấy là chiếc biển màu xanh với dòng chữ màu đỏ “TRƯỜNG TRUNG HỌC CƠ SỞ LƯƠNG THẾ VINH” rất nổi bật. Bước qua cánh cổng trường là một thế giới hoàn toàn khác so với trước đây. Đó là một ngôi trường khang trang, rộng lớn với ba dãy nhà ba tầng được xây theo hình chữ U với rất nhiều các phòng học, phòng chức năng. Sân trường rộng lớn được trồng nhiều cây và bồn hoa. Đứng giữa khung cảnh nơi đây làm tôi có cảm giác rất gần gũi, có thể hòa mình vào cuộc sống thiên nhiên nơi đây. Trên các cây cao còn có những con chim làm tổ nên dễ dàng có thể nghe thấy tiếng chim hót bất cứ lúc nào. Sân trường còn có một sân cỏ rộng để các bạn nam có thể chơi đá bóng sau mỗi giờ học. Vì hôm nay là ngày 20-11 nên không khí trường vô cùng sôi nổi, có những lớp đang thi văn nghệ, có những lớp lại đang thi thể thao nên nó làm tôi như sống lại những phút giây khi mình còn là học sinh của trường. Sải bước trên sân trường, ngắm nhìn khung cảnh xung quanh nơi đây mà tôi không kìm được lòng mình. Chính tại sân trường này tôi đã cùng bạn bè mình chơi đùa sau những giờ học căng thẳng- thật vui biết bao.

Tôi bước đến dãy nhà nơi lớp tôi đã từng học ở đó. Vẫn là lớp 9A như ngày nào nhưng giờ đây đã được sửa sang lại, được trang bị thêm những trang thiết bị cần thiết phục vụ cho học tập của các em học sinh. Nhìn vào trong lớp, nhìn vào chỗ mà tôi đã từng ngồi. Ôi bao nhiêu kỉ niệm về trường, về lớp, về bạn bè thầy cô trong tôi ùa về. Nhớ khi xưa lũ học trò tinh nghịch chúng tôi thường lén lút mang đồ ăn vặt vào trong lớp để ăn bất chấp sự nghiêm cấm của nhà trường. Nhưng nếu là học sinh mà không cảm nhận một lần việc ăn vặt trong giờ thì thật là đáng tiếc. Và tôi nhớ có một lần khi trường lẫn còn là những dãy nhà cấp bốn lợp ngói lâu năm đã có nhiều chỗ thủng. Mỗi độ trời mưa to là chúng tôi có cảm giác được chứng kiến cảnh những giọt mưa rơi xuống lớp học, ướt hết cả sách vở. Nhưng không vì thế mà chúng tôi bỏ cuộc bởi chúng tôi hiểu được giá trị thực sự của học tập trong cuộc sống này. Thế là những lúc như thế cô trò chỉ nhìn nhau cười rồi lại tiếp tục bài học còn đang dang dở. Nghĩ lại mà thấy thời học sinh của mình vừa vui mà vừa buồn nhưng nó sẽ gắn bó với chúng tôi suốt cuộc đời này. Ngôi trường thân yêu ấy đã giúp tôi trở thành một con người biết suy nghĩ, biết cảm nhận mọi thứ xung quanh.

Hướng tầm mắt ra xa thì tôi lại bắt gặp hình ảnh rất đỗi quen thuộc. À đó là cô Yên- cô giáo chủ nhiệm của tôi hồi lớp chín. Tiến lại gần chào cô mà tôi nhận ra cô đã xuất hiện nhiều vết chân chim hơn, có nhiều nếp nhăn hơn mà tôi thấy mình có lỗi quá vì bấy lâu nay vì bận công việc mà tôi không thu xếp thời gian để về thăm cô. Cô nhìn tôi một hồi lâu rồi mới nhận ra bởi đã hai mươi năm rồi còn gì- một khoảng thời gian đủ dài để mọi thứ thay đổi. Tôi cùng cô ôn lại những kỉ niệm năm xưa, chia sẻ cho cô nghe những gì tôi đã làm được và cô cũng rất vui khi thấy học trò của mình trưởng thành và thành đạt. Không khí ngày hôm ấy thật khác lạ có một cái gì đó khó diễn tả thành lời. Và cuối cùng bùng lên giai điệu của bài hát ‘ Nhớ ơn thầy cô’ mà trong lòng tôi cũng thầm nghĩ: “Cảm ơn thầy cô, cảm ơn mái trường thân yêu này.”

Một ngày trôi qua thật nhanh, cuộc chia tay lại bắt đầu mà tôi thì lại không muốn điều đó xảy ra một chút nào. Ngôi trường cấp hai thân yêu ấy sẽ mãi trong lòng tôi ,nó giống như một bảo vật quý giá trong tôi mà tôi sẽ không bao giờ quên. Và còn bạn, ngôi trường của bạn sau hai mươi năm sẽ như thế nào?

Mẫu 3: Tưởng tượng 20 năm sau về thăm trường cũ

Như thân mến!

Đã lâu lắm rồi, bây giờ tớ mới có thể ngồi đây và viết thư cho cậu.

Đạo này, cậu vẫn khỏe chứ? Cuộc sống hiện nay của cậu thế nào? Chúng mình đã gắn bó với nhau bao năm, giờ cậu đi xa, tớ nhớ cậu nhiều lắm. Tuy chúng ta đã trưởng thành, đã lớn lên, biết tự đứng trên đôi chân của chính mình, nhưng tớ vẫn không sao quên được những kỷ niệm của tuổi học trò ngây thơ đáng yêu. Cậu có cho tớ là dở hơi không khi giờ sắp trở thành một bà già mà vẫn mộng mơ như tuổi 18 ...

Cậu biết không, hè vừa rồi, tớ vừa về thăm ngôi trường cũ đấy. chúng mình đã xa nó hơn 20 năm rồi còn gì. Không hiểu sao, lúc đến gần trường tớ cảm thấy hồi hộp đến kì lạ. Đôi tay tớ run run và đôi chân thì bỗng như khựng lại, không thể bước tiếp dù chỉ là một đoạn ngắn để tiến sát ngôi trường hơn. Tớ cảm giác như mình đang sống lại những ngày đầu tiên vào cấp II. Tớ và cậu, hai đứa cứ nắm chặt lấy tay nhau mà kinh ngạc trước vẻ đẹp đến “lung linh” của ngôi trường mới. Đường đi vào trường là hai hàng cây xà cừ xanh rợp bóng mát. Bên trong là hai dãy lớp ở hai bên. Giữ sân, tớ nhớ lúc ấy là kì đài, hai bên còn có hai cây thông và các khóm hoa hồng, hoa cúc được trồng theo hàng thẳng tắp. Đằng sau là phòng hội đồng, phía sau nữa là khu nhà tập thể cho các cô giáo, thầy giáo ở. Kế bên trường còn có một cái ao rộng lắm. Cứ mỗi lần mưa to, nước ao tràn lên, ngập cả cổng trường, chúng mình phải lội bì bõm ...

Sau hai mươi năm, ngôi trường giờ không còn chật hẹp và nhỏ bé nữa. Không còn cái cảnh học sinh chạy nhảy chơi đùa mà bụi đất cứ mù lên hòa vào nắng đỏ ủa của buổi chiều hôm. Trường THCS thị trấn II giờ đã có đến bốn dãy nhà hai tầng. Có những cây long nhãn to và đẹp lắm Như ạ, khéo phải đến hai người ôm đấy chứ. Tớ cảm thấy thật sự bất ngờ về sự thay đổi đó. Nhưng cũng phải thôi, đã hai mươi năm rồi còn gì. Chẳng lẽ, ngôi trường cứ cũ kĩ và nhỏ bé mãi hay sao.

Tớ đã đi hỏi thăm và được biết: thầy Thắng, thầy Quang, cô Hòa, cô Hải, cô Minh đều đã về hưu cả. Chắc cô Minh tóc đã bạc trắng cả đầu. Chẳng biết, cô có còn nhớ những đứa học sinh khóa bọn mình không. Những học trò nghịch ngợm khiến cho cô phải than phiền nhiều. Cậu còn nhớ không, hồi ấy lớp chúng mình hay quậy phá nhất trường, luôn là tâm điểm của đủ mọi trò nghịch ngợm. Ấy vậy mà sang năm cuối cấp, mặt đứa nào cũng đầy những lo âu, cố cười, cố nói để quên đi những giờ phút cuối cùng ấy. Rồi đến buổi liên hoan chia tay, chẳng đứa nào nói ra nhưng tớ biết bọn nó đang mếu máo và muốn khóc nhiều lắm. Bốn năm gắn bó với trường, với lớp, với bạn bè, thầy cô, bảo sao mà không nhớ, không thương được chứ. Những trang lưu bút cứ truyền tay nhau không dứt. Những trang nhật ký lớp cười đến rụng răng mà bây giờ cũng đã trở thành kỉ niệm. Chao ôi! Cái thời ấy sao bọn mình ngây thơ và trong sáng thế. Nỗi buồn của tuổi học trò, niềm vui của

học trò là những ngôi sao xa trên bầu trời xanh thẳm, luôn ánh lên vẻ đẹp lung linh vĩnh hằng ...

Tớ bước chân vào trường mà thấy cảm thấy ấm áp thân thương kì lạ. Chỗ này đây, trước kia là nơi bọn mình hay chơi nhảy dây, chỗ kia chơi đuổi bắt, đánh cò gà ... Tớ vẫn còn nhớ câu của cậu viết trong lưu bút: “ Tuổi học sinh lung linh và nhiều màu sắc như bong bóng xà phòng. Nó đẹp thật đấy nhưng lại dễ vỡ đến vô cùng”. Đúng vậy, nhưng tớ sẽ không để những kỉ niệm ấy tan biến như bong bóng đâu, tớ sẽ mãi giữ gìn nó như một viên ngọc lung linh và đẹp đẽ nhất của một đời người.

Trong thư, tớ có gửi kèm cho cậu một tấm ảnh về ngôi trường sau 20 năm. mong rằng, khi nhìn thấy tấm ảnh, cậu sẽ tưởng tượng ra được những sự thay đổi của ngôi trường thân yêu ngày nào.

Thôi, có lẽ tớ cũng chỉ viết đến đây thôi, cậu nhớ viết thư cho tớ nhé, tớ sẽ đợi. Tớ muốn biết xem, cậu nghĩ gì về ngôi trường cũ của chúng mình sau bao năm thay đổi. Tạm biệt cậu!

Mẫu 4: Tưởng tượng 20 năm sau về thăm trường cũ

Huế, ngày 20 tháng 7 năm 2032

Ngân thân mến!

Cũng đã gần một năm nay tụi mình không liên lạc gì với nhau nhỉ! Kể từ cái ngày mình vào Hà Nội thăm Ngân năm ngoái. Ngân và bé Thủy vẫn khỏe chứ? Dạo này công việc có thuận lợi không? Thủy học vẫn giỏi như dạo trước ha! Còn mình thì vẫn khỏe thường.

Chắc Ngân đang thắc mắc là tại sao mình lại ở Huế để viết bức thư này đúng không? Thật trùng hợp và bất ngờ Ngân ạ! Sau mấy năm học Đại học và làm việc ở nơi đất khách quê người, mình trở lại làm việc tại Bệnh viện Trung ương Huế - tại quê hương thân yêu.

Quê mình nay đẹp lắm Ngân à! Mình ngồi trên xe buýt về thăm lại ngôi trường cấp II xưa kia chúng ta đã từng học. Những chuyến xe buýt chạy thường xuyên hơn, con đường nhựa trải rộng lắm! Trường hiện ra lấp ló dưới những bóng cây um tùm. Dòng chữ " Trường Trung học cơ sở Đặng Tất" được in đậm hiện ra trước mắt mình làm mình thật bất ngờ.

Bước xuống xe, mình có cảm giác vừa lạ lẫm, vừa thân quen. Trường không chỉ được đổi tên mà cơ sở vật chất cũng đã được cải thiện rõ rệt, duy chỉ có những bóng bàng, bóng phượng xum xuê râm mát là vẫn như ngày nào...

Ngân còn nhớ không? Dãy phòng học dành cho khối 8-9 ngày xưa vào mùa mưa bao giờ phòng cũng bị "giột", nước mưa chảy xuống ướt đẫm cả bàn ghế, thế nhưng cô thầy giảng bài thì vẫn hăng say còn bọn nhóc chúng mình thì chống tai nghe chăm chú lắm! Thế mà giờ đây, dãy phòng đã được thay đổi. Từ những phòng học "liêu xiêu lụp xụp đó" đã biến thành dãy lầu 3 tầng với trang thiết bị hiện đại: nào là đèn điện chiếu sáng đến từng góc phòng, điều hòa, rồi thì máy chiếu, bảng tính thông minh,... Mà ngày xưa, tụi mình chả thích học máy chiếu quá còn gì!

Dãy lầu 2 tầng ODA dành cho giáo viên nay đã thành 5 tầng. Thư viện cũng được mở rộng gấp mấy lần lúc trước với đủ các đầu sách, lại còn mở cửa 24/24 nữa cơ!

Men theo sân trường im ắng rợp bóng cây xanh, vì đang mùa nghỉ hè nên chẳng có tiếng tụi trẻ con nô đùa, thỉnh thoảng chỉ văng lên tiếng chim hát ca và tiếng ve rì rào trong vòm lá, mình vào phòng của thầy cô, căn phòng mới đẹp để làm sao! Mình nhìn thấy các thầy cô cũ, tóc thầy cô đã bạc màu, giọng nói vẫn ấm áp như xưa nhưng chậm hơn.

- Ly Na đó hả em? Em có nhận ra cô không?

Tới lúc đó, mắt của mình đã cay cay, có cái gì đó chặn họng lại làm mình không trả lời được câu hỏi của cô. Vẻ đẹp trẻ trung, năng động của cô Thư ngày xưa được thay thế bằng vẻ đẹp dịu dàng, đằm thắm hơn. Cũng đã 20 năm trôi qua rồi mình mới lại được gặp cô, được nghe cô gọi "em" như thế. Đã ở tuổi 35 nhưng đứng trước dáng hình gầy gò của cô, mình như quay trở lại làm cô nhóc 15 tuổi. Qua lời kể của cô, mình biết một vài thầy cô dạy mình trước kia đã nghỉ hưu và một vài người thì không còn nữa...

Có lẽ là vì về thăm trường vào những ngày hè nắng oi ả, ánh nắng chói chang len lỏi qua từng vòm lá, luồn qua các khe cửa làm mình nhớ lại những kỉ niệm năm cuối cấp, mùa hè chia tay... Ôi! Cái tuổi thơ tươi đẹp lại ùa về trong tâm trí mình. Mình nhớ cái ngày cả lớp không kể nam nữ, chạy ra giữa sân trường nắng gắt để đá bóng bị thầy hiệu trưởng mắng cho một trận, thế mà đứa nào đứa nấy vẫn tươi cười khi vào lớp; mình nhớ cái buổi liên hoan chia tay, con gái tất bật nấu nướng, con trai thì bận rộn với bàn ghế, chén bát, lúc đó vui vẻ cười nói mà sao lúc sau đứa con gái nào cũng ôm nhau mà nước nở, còn mấy chàng trai lớp mình mắt cũng rơm róm...

Viết đến đây mà sao mình thấy nhớ mấy "tiểu thư" và "siêu quậy" lớp 9/1 ngày xưa quá Ngân à! Giờ thì mỗi đứa một ngã rồi còn gì! Đấy! Nước mắt mình lại chảy này, đúng là mình vẫn "mít ướt" như ngày xưa thôi!

Trong thư mình có gửi kèm ảnh mình chụp ở trường với thầy cô cũ và những dòng nhắn nhủ của cô thầy tới Ngân đó! Thư chưa dài nhưng có lẽ mình xin dừng bút tại đây. À ! Ngân khi nào có dịp về thăm trường cũ nhé! Đưa theo cả bé Thủy nữa nha! Mình là mình nhớ con bé lắm đó! Lúc đó, nếu bé Thủy nhà Ngân có hỏi " đây là đâu hả mẹ?" thì hãy trả lời rằng " Đây là nơi đã chấp cánh ước mơ, hoài bão của mẹ, là nơi đã khiến mẹ theo sự nghiệp " gõ đầu trẻ" - một nghề nghiệp đáng quý" ...

Mẫu 5: Viết bài tập làm văn số 2 lớp 9

Mặt trăng, ... tháng ... năm ...

Khánh thân mến!

Tớ viết thư này trước hết là để hỏi thăm cậu, cậu dạo này có khỏe không?

Cuộc sống của cậu như thế nào? Có gì đặc biệt không? Nghe nói vẫn chưa có vợ à, phải cố gắng lên, sắp 40 rồi đấy. Tớ dạo này vẫn khỏe, cuộc sống của tớ rất tuyệt vời lắm. Cậu có biết thành phố thứ 3 trên mặt trăng không?

Tớ có một biệt thự ở khu ngoại ô trên ấy, hàng năm cứ cuối hè tớ lại lên đấy chơi cùng với gia đình, nhắc mới nhớ, tớ cưới vợ được gần một năm rồi. Vợ tớ xinh lắm, mặt không tí vết. Gia đình tớ sống rất tốt. Hiện tại, tớ đang trên phi cơ riêng bay sang Anh để tiếp xúc cùng các đại biểu cấp cao của Liên Hợp Quốc.

Cách đây ba hôm, khi đang trên đường sang Mỹ để giải quyết một số việc quan trọng và nhận giải thưởng Nô-ben về hòa bình, tớ có dừng lại ở Hải Phòng - nơi mà hồi nhỏ anh em mình còn học ở đây. Tớ về chính ngôi trường Trần Phú từ thuở nào, ngày nay nó đã được tu sửa lại khang trang hơn và được dát toàn bộ bạch kim ở khắp trường.

Không những thế, nó đã được đưa lên trên không, cao hơn 100m so với mặt đất để mở rộng chỗ ở cho người dân. Khi bước vào trường, tớ mới phát hiện ra hiệu trưởng ở đây chính là Hiên Thảo - một trong những người bạn đã học chung với anh em mình trong bốn năm cấp hai.

Cậu ấy giờ đã khác, với vị trí hiệu trưởng, cậu ấy chín chắn ,cứng rắn hơn nhưng vẫn đầy tình cảm và tình yêu thương ấy. Cậu đón tiếp tôi với sự niềm nở, tự hào kể cho tôi về những việc cậu đã làm nào là các dãy nhà đã được tăng lên thành sáu tầng, được lắp cầu thang máy, được xây thêm khu liên hợp, khu thể thao có thêm bể bơi, sân bóng đá, bóng rổ, sân tennis, bãi giữ xe,... Ngoài ra, tớ thấy được mới vài điểm quen thuộc trong khuôn viên trường, đó là cây hoa sữa trước cửa lớp mình, nó đã cao hơn, to hơn.

Tớ vẫn nhớ hồi anh em mình học thể dục, vì trời nắng nên lại chạy ào về gôi cây này tránh nắng, đứa này tranh đứa kia, bàn tán rôm rả để rồi bị trực ban nhắc hay cái lần thăng Hùng, thăng Phát thi nhau trèo cây để xem ai giỏi hơn ai, cuộc thi chưa kết thúc, thì bảo vệ đuổi, chạy tóe khói khắp trường để rồi bị bắt lên phòng bảo vệ.

Đang xao xuyến vì những kỉ niệm, đột nhiên có một giọng nói khàn khàn, nhưng đầy sự trìu mến, gọi: "Trường Ân đó hả em?" Tớ ngờ ngờ rồi quay lại. Hóa ra đó chính là thầy Nguyên, Khánh ạ. Thầy bây giờ trông đã già hơn hẳn.

Đầu thầy đã không còn tóc, bóng loáng rồi đột nhiên, tớ xúc động đến tột cùng - Thầy Nguyên đây ư? Người thầy đã dạy tôi đây ư?" Trời, thầy giờ già quá, người đã dạy cho tôi cấp hai và cũng là người đã dành hơn bốn thập kỉ để cống hiến cho giáo dục nước, nhờ thầy, bao thế hệ đã lớn lên, trở thành những trụ cột, những người đi xây dựng đất nước, là người cống hiến thầm lặng ... Ôi, chả có nhẽ mái tóc của thầy đã ra đi cùng với sự cống hiến ấy. Khi nghĩ về những điều đó, Khánh ạ, tớ chỉ chực bật khóc.

Thầy quá tận tâm với nghề, cống hiến hết mình. Thầy giờ là một ông lão ngoài bảy mươi cũng về thăm trường rồi tình cờ gặp tớ... Tớ điu thầy ra ghé đá, nó đã được lắp đặt thêm một bộ tản nhiệt nên mặc cho trời hôm ấy nóng hơn 30 độ, tôi và thầy vẫn thoải mái ngồi nói chuyện... Tớ hỏi thầy rất nhiều, và cũng tự hào kể ra những thành tựu mình đã đạt được nhưng không quên cảm ơn thầy vì những công lao như biển cả của thầy .

Nhìn thầy, tớ lại nhớ về những kỉ niệm với thầy, như lần thầy cho cả lũ kiểm tra 15 phút một bài cực dài nhưng rồi lại không thu khiến cả lũ lăn đùng ngã ngựa, nghĩ đến đó, tớ và thầy lại bật cười. Mặc dù không muốn, nhưng cuối cùng cũng phải rời đi, tớ chào thầy, từ biệt Hiền Thảo, rồi hẹn một lần khác gặp sau. Buổi chia tay ấy đầy xúc động, rồi tớ lên phi cơ bay đi, ngoái lại, tớ thấy được bóng dáng của thầy mờ dần, nhỏ dần rồi cuối cùng biến mất sau làn mây làm tớ lại suy nghĩ viển vông.

Tớ chỉ viết đến đây thôi, cho tớ gửi lời chào đến gia đình của cậu và chúc cậu gặp thành công trong mọi mặt cuộc sống .

Bạn cũ của cậu!

Mẫu 6: Viết bài tập làm văn số 2 lớp 9

Hải Dương, ngày... tháng... năm

Tường Vi thân!

Chưa bao giờ nghĩ đến bạn mà mình thấy bồi hồi như lúc này. Bao nhiêu cảm xúc ùa về và mình biết khoảnh khắc này chỉ bạn mới có thể chia sẻ với mình. Hôm nay, mình về thăm ngôi trường cấp 2 thân yêu của chúng ta, sau hai mươi năm xa cách...

Cái nắng gay gắt của mùa hè vẫn còn vương lại dù đã là buổi xế chiều, những tia nắng vẫn đang mãi đùa nghịch trên mấy tán cây, ngôi trường cũ hiện ra thân thương, quen thuộc và không còn vẻ nghiêm trang như hồi trước nữa... Mình lặng lẽ dạo quanh sân, ngắm nhìn từng vòm cây để cảm nhận sự khác biệt trong lòng cái khung cảnh đã từng quá thân thuộc này. Có lẽ, dù đã hai mươi năm xa cách, dù có bao lớp học sinh đến rồi lại đi, thì trường vẫn thế, vẫn chẳng thay đổi gì trong tâm hồn mỗi người, mãi mãi...

Nhìn đồng hồ đeo tay, đã đến giờ tan trường, mình tạm lánh vào một góc khuất - Tường Vi đoán xem, đó là chỗ nào? Cái gầm cầu thang mà chúng mình thường trốn ngày xưa khi chơi trò ú tim ấy! Nhắm mắt lại và mình cảm thấy như đang nghe bên tai ba hồi trống trường thân quen ngày nào. Mình tưởng tượng ra hình ảnh của lũ trẻ ùa ra từ các phòng học, chúng hồn nhiên gọi nhau, cãi nhau, ríu rít đùa nhau, nhí nhảnh như bọn mình hồi xưa... Màu áo trắng, sao mà nhớ thế! Chỉ một hai năm nữa thôi, ngày chia tay, chúng sẽ giống chúng mình ngày xưa, chìa lưng áo trắng cho nhau ghi dòng lưu bút...

Một lúc lâu sau, mình vẫn chưa muốn rời đi, mình tần ngần nhìn lại ngôi trường. Cả sân trường rợp bóng cây xanh, lặng lẽ với mùa hè đầy nắng vàng và ve sầu. Xa xa, nơi góc hồ nước, một cây me cao lớn trông tràn đầy sức sống. Mình chợt nhận ra đó chính là gốc me non tụi mình trồng năm nào, tự nhiên lại thấy bồi hồi. Bước dần lên cầu thang, mình tìm lại phòng học cuối tầng ba, nơi ngày xưa bốn mươi sáu quý sứ lớp mình từng trú ngụ. Đây rồi, lớp học đó, cá cái ban công quen thuộc đang ở ngay trước mắt, chờ mình bước vào và tìm kiếm lại hình ảnh của hai mươi năm trước. Chỗ ngồi cạnh cửa sổ bàn ba là của mình, nơi đã từng chứng kiến mình khóc, mình cười và cả khi mình nói chuyện riêng nữa. Còn cách đó hai bàn, là chỗ của bạn đó nhớ không? Cách xa như thế mà hai đứa còn nói chuyện riêng được thì thật tài!

Hôm ấy mình không gặp được thầy cô giáo cũ, chỉ còn thấy lại những kỷ niệm thuở học trò, những buổi ngồi truy bài dưới gốc cây phượng, những giờ kiểm tra gay gắt, hồi hộp đến toát mồ hôi... Tất cả đã rất xa mà cũng lại như vừa mới hôm qua.

Tường Vi ơi! Nhất định hôm nào chúng ta gặp nhau nhé! Biết rằng công việc của ai cũng bận rộn nhưng mình tha thiết muốn gặp bạn dưới những vòm cây của ngôi trường cũ yêu dấu này để ôn lại những ngày xưa!

Hẹn gặp bạn một ngày không xa.

Thân ái!

Bạn của cậu

Nguyễn Thùy Linh

Mẫu 7: Viết bài tập làm văn số 2 lớp 9

Thái Nguyên, ngày.... tháng.... năm.....

Linh thân mến!

Nhận được lá thư này của mình Linh bất ngờ lắm phải không? Ừ! Lâu lắm rồi còn gì.... Sau bao nhiêu năm mình mới lại ngồi vào bàn và viết thư cho Linh, cứ thấy lóng ngóng với cây bút và những gì muốn nói...

Linh bây giờ sao rồi? Chắc là Linh vẫn khỏe và gia đình luôn tràn ngập trong tiếng cười và hạnh phúc phải không?

Mình nhớ thằng nhỏ Nam của Linh lắm đấy nhé, thằng bé thật ngoan ngoãn và đáng yêu. Lần cuối cùng gặp nó là hồi bọn mình chia tay để Linh vào Nam, cũng 12 năm rồi còn gì. Thằng bé lớn lên chắc bảnh trai lắm, nó học hành có tốt không Linh?

Còn mình thì vẫn khỏe, cuộc sống vẫn ổn, ông xã chuyển công tác vì thế cả nhà lại chuyển về Thái Nguyên sinh sống rồi. Được sống trong bầu không khí quen thuộc và gần gũi của quê hương thật tuyệt Linh ạ.

Linh này! Linh có nhớ mái trường cấp 2 mà tụi mình từng học không? Chắc Linh chẳng quên được đâu nhỉ. Đó là nơi tụi mình đã gặp nhau và trở thành bạn thân thiết đến bây giờ, là nơi ấm áp yêu thương đã nâng cánh cho chúng ta trên con đường đời cơ mà! Năm nay con mình lại chuyển vào trường cũ học đấy! Thật là một sự trùng hợp diệu kì phải không Linh?

Linh à, 20 năm rồi mình mới quay lại trường đấy. Nhiều khi ngẫm lại thấy thời gian trôi thật nhanh, mới ngày nào mình còn nô đùa bên bè bạn, sống trong sự dạy bảo tận tình chu đáo của thầy cô, nay đã 20 năm rồi. Có lẽ mình ấn tượng nhất với trường là những kỉ niệm gắn với mùa hè. Có những mùa hè hân hoan vì được nghỉ ngơi sau 1 năm học tập, có những ngày hè lên trường lao động vui vẻ và ngày hè chia tay cuối cấp, phải xa thầy cô bạn bè, cả lớp A3 của mình ôm nhau khóc như trẻ con vậy. Mình cũng quay lại trường

trong một ngày hè nắng chói chang và bầu trời xanh cao vời vợi. Có lẽ chính vì vậy mà những kỉ niệm ấy mới ùa về trong lòng mình.

Ôi, sao mới viết chưa được nửa bức thư mà nước mắt mình đã chực ùa ra thế này, lại mít ướt giống ngày xưa rồi,

Linh đừng cười mình nhé!

Trường mình bây giờ khác hẳn chúng mình học nhiều lắm, những dãy nhà 2 tầng giờ đã là toà nhà 5 tầng cao đồ sộ với những thiết bị học tập được trang bị tối ưu. Thì dĩ nhiên, từ hồi bọn mình học trường đã là trường chuẩn quốc gia rồi còn gì. Bây giờ lớp nào cũng có máy chiếu, có máy tính, có bảng thông minh... Mình đã đi ngắm hết các lớp trong trường, vui lắm, nhớ lại bao nhiêu kỉ niệm. Mình nhớ, trước chúng mình chẳng thích học máy chiếu mãi còn gì. Những tiết học thật thú vị và bổ ích, giờ Văn thì vừa được nghe giọng đọc ấm áp, truyền cảm của cô, vừa được thảo luận thành nhóm thật thoải mái về những vấn đề mình quan tâm; giờ Hoá thì được xem thí nghiệm; giờ Lý thì được mắc mạch điện... nhiều trường khác còn phải ghen tị với học sinh trường mình cơ đấy.

Trường thì xây khác, nhưng những hàng cây xanh rợp bóng mát sau trường thì vẫn còn đó, hàng ghế đá vẫn còn đó ghi dấu bao hồi ức chẳng thể nào quên. Trong cái nắng hè, thấp thoáng rặng cây, những vườn hoa khoe sắc, trông ngôi trường thật hài hoà và đẹp lạ kì, nó rục rịch, khang trang và luôn tạo cho mình cảm giác gần gũi, thân thương.

Trong lần này về thăm trường, mình đã gặp lại rất nhiều thầy cô dạy mình ngày ấy, cô giáo dạy Văn ngày xưa với những giờ học ấm áp yêu thương, đôi khi hơi nghiêm khắc nhưng đem đến cho chúng mình những bài học đời nhân xử thế, cách ứng xử, nói năng... giúp bọn mình sống tốt và sống có ích; thầy giáo dạy Lý với những giờ học về điện, đôi khi khó hiểu nhưng luôn cố giảng dạy thật kĩ; cô giáo dạy Sử với những tiết học thú vị về một thời quá khứ đã qua, khiến chúng mình thích thú nghe như nghe truyện cổ tích... Mình đã khóc đấy Linh ạ! Không ngờ bao nhiêu năm rồi, 35 tuổi, con trai lớn thế rồi... lại được gặp lại các thầy cô, lại được nghe các thầy cô gọi là "em", xưng "cô" thật triu mến, thiết tha. Trong cái giây phút ấy mình chỉ biết nắm tay thầy cô mà nghẹn ngào nói không nên lời, vui lắm mà sao nước mắt cứ tuôn rơi. Các thầy cô cũng sắp về hưu rồi, nhưng vẫn còn khoẻ mạnh lắm Linh ạ, tâm huyết với nghề, nhiệt tình và yêu thương học sinh thì dĩ nhiên là vẫn đầy ấm áp trong trái tim rồi. Mình cũng không ngờ là các thầy cô vẫn còn nhớ mình đâu đấy. Bao nhiêu thế hệ học trò đi qua, vậy mà cô Văn, cô Địa vẫn nhận ra mình và hỏi rằng "học trò cũ của trường à"... khiến mình thấy ấm áp lạ kì. Ừ, phải rồi, các

thầy cô là những người trèo đò luôn hi sinh vì học trò cơ mà... Trong giây phút ấy mình thấy xấu hổ quá, chẳng biết lấy gì để tặng người đã từng dìu dắt từng bước đi....

Chắc Linh không tưởng tượng ra đâu. Nhưng đến giờ khi ngồi đây viết thư cho Linh, cái cảm giác bồi hồi xao xuyến trước mái trường bao năm mới quay lại, cái niềm xúc động nghẹn ngào khi chào các thầy cô, sự lưu luyến khi ra về cái niềm xúc động nghẹn ngào khi chào các thầy cô, sự lưu luyến khi ra về vẫn còn vẹn nguyên trong mình. Chắc chắn rằng khi có thời gian, mình sẽ đến thăm các thầy cô thường xuyên hơn, vẫn còn vẹn nguyên trong mình. Chắc chắn rằng khi có thời gian, mình sẽ đến thăm các thầy cô thường xuyên hơn, lòng kính của học trò không nhiều nhưng chắc cũng 1 phần nào tri ân được công ơn của thầy cô phải không Linh?

Cũng lâu lắm Linh chẳng về Bắc rồi đây, có thời gian thì về Linh nhé, thăm quê và thăm mái trường dấu yêu!

Thư chưa dài nhưng có lẽ là mình xin dừng bút ở đây! Chúc Linh và gia đình luôn mạnh khỏe, thành đạt và hạnh phúc. Chúc cho cháu Nam luôn được học tập trong một môi trường học tập tốt đẹp mà ở đó cây non có thể mọc thẳng, hoàn thiện từ ngoại hình cho tới nhân cách như mái trường cấp 2 chúng mình đã học tập và trưởng thành.

Mẫu 8: Tưởng tượng 20 năm sau em về thăm trường cũ

Bảo Định, ngày... tháng... năm....

Loan thân mến,

Bò có ngạc nhiên không khi lá thư này được gửi đến bò từ làng Bảo Định, quê hương tụi mình? Cũng đơn giản thôi bởi như bò biết, mình về Việt Nam đã được 10 ngày. Ở Đà Nẵng, quê nội của Cu Tí một tuần thì mình và "ông xã" quyết định "hành hương về phương Nam", nghĩa là đưa cháu về thăm quê ngoại. Bò biết đấy, mình phải thấp hương cho ba mẹ mình vì khi ông bà mất, mình không có mặt. Hơn nữa, mình muốn Cu Tí hiểu được trọn vẹn hai tiếng "quê hương".

"Về phương nam thiết tha câu hò..." Không hiểu sao câu hát ngày nào còn bé cứ hiện lên dai dẳng trong tâm trí mình. Ra đi thám thoát đã gần 20 năm. Học hành, làm ăn, lấy chồng, sinh con... cuộc sống cứ như là cơn lốc cuốn mình trôi đi chẳng lúc nào dừng. Bởi vậy, về nước, bước xuống sân bay, mình có cảm tưởng như vừa sống lại. Mình chỉ còn là cô bé 17 tuổi ngày nào bước chân đi du học với bao hăm hở. Giờ đây đến lúc trở về, tuổi gần 40 mà sự hăm hở, háo hức vẫn còn nguyên vẹn. Cu Tý, con mình thì ngẩn ngẩn, ngờ

ngơ. Cháu luôn miệng hỏi: "Tới rồi hả mẹ", "Minh đi đâu mẹ"? Minh trả lời con mà thực ra là nói với bản thân mình: Về quê! Về quê con ạ!". Hai tiếng ấy giờ đây mình mới cảm nhận hết được ý nghĩa thiêng liêng!

Rồi mình cũng đặt chân về tới quê mình, làng Bảo Định bên bờ sông Tiền yêu dấu. Mình lại được trở về với mái nhà xưa, nơi ba mẹ mình yên nghỉ. Đứng trước mộ cha mẹ, đốt nén hương tạ tội mình thấy lòng vô cùng xúc động.

Giá như ngày này mình còn gặp được ông bà...

Nhưng chưa hết Loan ơi, một điều xúc động bất ngờ ngoài dự kiến đã xảy đến với mình trong chuyến về thăm quê ấy. Đó là tình cờ mình qua lại ngôi trường tiểu học ngày xưa của bọn mình, nơi đã từng "khai tâm mở trí" cho lũ con nít làng mình hồi đó. Loan biết không? Trường vẫn nép mình bên dòng sông Bảo Định như xưa. Có điều dòng sông hiền hòa ngày ấy của mình bé xíu giờ được khơi dòng đẹp đến ngất ngây. Sông không rộng lắm, không dạt dào cuộn cuộn sóng xô, cũng không trong xanh soi bóng da trời. Nhưng sông vẫn thơ, vẫn mộng, vẫn hiền hòa như một người tình chung thủy. Trước sao, sau vậy, đôi bờ sông, giờ đã được kè đá phẳng phiu, sạch sẽ vẫn là những hàng dừa ngan ngát một màu xanh, vẫn là những vườn cây trái sum xuê, những canh đồng lúa xanh mơn mớn. Và dòng sông nữa, vẫn đục ngầu đặc quánh phù sa như ngày nào mình thường tắm mát, chơi đùa... Không có con sông ấy định vị và cái bảng tên trường không đổi thì có lẽ mình đã không nhận ra trường cũ được rồi. Bỏ biết tại sao không? Bởi nó không còn như trong kí ức của bọn mình nữa, nghĩa là không phải là một dãy nhà lợp ngói, vách cây, xây trên nền xi măng cao nhằm tranh lũ. Giờ đây trường được mở rộng, xây tầng, sơn vôi, ốp đá... hiện đại chẳng kém gì trường của Cu Tí nhà mình bên ấy nữa đâu. Nhìn cảnh ấy mình vừa vui, vừa buồn lẫn lộn. Vui vì quê mình tiến bộ, thoát cảnh nghèo nàn. Vui vì thế hệ đàn em giờ được học hành trong trường lớp khang trang, đẹp đẽ.

Nhưng buồn vì tâm trạng "người cũ" nhưng "cảnh đã khác xưa rồi". Hai cây phượng mà hồi đó lớp mình trồng bên cổng, giờ chỉ còn có một cây. Cây kia không biết sao rồi. Chỉ có điều sân trường mở rộng nên nó thụt vào sừng sững giữa sân. Nó to lắm bồ ơi. Gốc nó phải đến hai vòng tay ôm mới xuê. Nhớ hồi tụi mình trồng nó thay cho cây gòn trúc gốc, nó mới chỉ là một nhánh cây non. Vậy mà giờ đây đã là "cổ thụ". Tán nó đẹp mê hồn Loan ạ. Cứ như những cánh tay dài, vươn mình ra trước, vẫy vẫy, chào chào. Mùa này nó nở hoa đỏ rực, cứ như một ngọn đuốc cháy giữa trời, như thi gan cùng nắng lửa. Sân trường bây giờ càng rộng mênh mông, lại được trải nhựa, tinh tươm đẹp đẽ. Trên sân còn hẳn rõ vạch sơn để tập bóng rổ, thi chạy... Nhìn khoảnh sân ấy mình lại nhớ cái sân đất

ngày nào, bọn mình vẫn thường nhảy dây, đánh đu, lò cò... Ngày ấy mùa nắng thì bụi mù, mùa mưa thì tha hồ mà lội.

Thậm chí khi lũ tràn về, trường đóng cửa nghỉ học, tụi mình còn có thể vào trường bắt cua, hái bông điên điển nữa.

Nhớ không? Nói như thế nhưng mình vẫn thấy sân trường ngày ấy của mình đẹp. Đẹp vì rất, rất nhiều cây xanh...

Nào là trứng cá, nào là cây bàng, rồi chuối, rồi tre... Ngày ấy ở sân sau còn có hai cây sầu đông mà mình vẫn gọi là hoa anh đào nữa. Mỗi khi trời trở lạnh, cây trở bông đầy cành là mình biết sắp được nghỉ Tết. Lúc ấy lòng mình náo nức làm sao! Giờ trường vẫn có cây xanh, nhưng bao bọc khuôn viên không còn là hàng rào dâm bụt và me keo rủ bóng. Thay vào đó là hàng rào sắt và những bồn hoa uốn lượn cặp vòng. Cũng đẹp lắm vì hoa lá được tỉa cành, chăm bón công phu. Tuy vậy mình vẫn thích cái dân dã, đơn sơ của ngôi trường mình hồi ấy. Nó gần gũi, ấm áp làm sao đó!

Trường bây giờ cũng có sân sau. Khoảng sân này cặp sát mé sông. Có một khu vườn cỏ xanh mát mắt. Một sân chơi với cầu tuột, xích đu... Thậm chí có một hồ bơi xinh xắn cùng một vườn chim rộn rã, tung bùng. Nhìn cảnh đó mình chợt nghĩ trẻ con sướng thật. Sướng hơn tụi mình.

Trường vắng lắm bồ ơi. Mùa hè mà. Hơn nữa là buổi trưa nhân viên về nghỉ hết. Học trò cũng không thấy bóng. Các lớp học dường như đang nằm say ngủ. Thỉnh thoảng, đâu đó vọng về tiếng chim ríu rít chuyền cành. Và nắng.

Nắng ngập sân trường, rọi vào hành lang sâu hun hút. Nhìn bóng nắng in thành vệt dài trên tường, mình lại nhớ đến cái bóng nắng trứng gà rọi từ mái ngói lớp mình ngày cũ. Ngày ấy chuyện nắng rọi loang lổ và mưa dột tứ tung là chuyện bình thường, ngày nào cũng gặp. Trong cái lớp học như vậy tụi mình vẫn cứ là học đọc, học viết ê a. Mà bồ nhớ không, hồi đó lớp năm, mình học với thầy gì nhỉ? Lâu quá mình quên mất tên rồi. Chỉ nhớ thầy đã đứng tuổi, tóc hoa râm, kính trễ xuống mũi, dáng cao cao, gầy gầy... Thầy hay gọi mình lên bảng. Thầy dạy bọn mình tính nhẩm, tính đồ thị hay. Thầy cho mình thi đua. Trò nào giải đúng, giải nhanh, thầy cho con mười thật đó, thật to vào tập. Con 10 ấy không chỉ làm mắt bọn mình tròn xoe, rạng rỡ mà còn khiến cả mắt thầy cũng mãn nguyện, long lanh. Bây giờ thì chắc thầy đã chẳng còn. Nhưng những chuyện kể cuối tuần của thầy mình vẫn còn nhớ mãi.

Ngày ấy thầy hay kể cho tụi mình nghe những chuyện nói về "Tâm hồn cao thượng". Mình nhớ nhất là câu chuyện của "chú phó nề" với lời nhắn nhủ kèm theo của thầy: "Bàn tay con có thể lấm lem bùn đất, tấm áo con có thể loang lổ dầu sơn vì con phải kiếm ăn nhờ nhằn vất vả. Nhưng chớ để lòng mình hoen ố, lấm lem. Chớ để tâm hồn nhuốc nhơ, bẩn thỉu!" Những lời thầy dạy mình ghi khắc trong lòng, để rồi bốn ba xứ người, mình phải đồ mồ hôi đổi lấy chén cơm nhưng không bao giờ đánh đổi lương tâm lấy vinh hoa, phú quý. Mình luôn tự nhủ với lòng không thể bán rẻ linh hồn để làm điều sằng bậy! Ôi thầy yêu quý của con.

Ước gì thầy có thể hiểu được thầy có ý nghĩa to lớn như thế nào trong sự trưởng thành của con hôm nay. Ước gì con cứ mãi là bé bỏng bên thầy. Ước gì con được gặp thầy lần nữa...

Thôi Loan nhé, thông cảm cho sự "lắm lời" của mình bởi cảm xúc cứ dâng trào ngập ứ. Mình cần tâm sự, sẻ chia.

Và Loan, bạn thân, bạn cũ, đồng cảnh, đồng hương... với mình sẽ hiểu được mình hơn ai hết. Một ngày nào đó, bạn hãy trở về, hãy đem con theo và nói với nó rằng: "Đây là ngôi trường của mẹ, là nơi mà mẹ được tắm mát trong tình yêu thương, nơi tuổi thơ mẹ xanh tươi như màu lá, nơi các thầy cô dạy mẹ làm người. Chính tại nơi này, mẹ đã "lớn lên"..."

Mẫu 9: Tưởng tượng 20 năm sau vào một ngày hè em về thăm lại trường cũ

Cuộc sống đầy biến động. Những học sinh trường tôi đã chia tay nhau tại mái trường Thuận Thành yêu dấu này.

Kể từ ngày đó một phần do bận việc cơ quan phần khác do công việc gia đình nên tôi chưa có dịp về thăm trường, thăm thầy, thăm cô. Hôm ấy nhân chuyến đi công tác tôi xin phép cơ quan nghỉ ba ngày để có dịp thăm lại trường xưa bạn cũ. Đi cùng tôi còn có mấy đồng nghiệp trong tòa soạn. Đó là chuyến đi đầy xúc động của tôi trong suốt những năm công tác ở Hà Nội.

Bánh xe lăn đều và nhanh con đường quen thuộc. Chỉ còn khoảng năm phút nữa là chúng tôi tới trường.

Lòng tôi cứ bồn chồn rạo rức. Xe dừng lại ngay trước cổng trường. Cảnh trường khác xưa nhiều quá tôi gần như không thể nhận ra. Thế là đã hai mươi năm kể từ khi chia tay, giờ tôi mới được trở lại đây nơi tôi đã từng có những kỉ niệm êm đẹp. Cổng trường này là

này là nơi lũ học trò chung tôi vẫn đợi nhau. Tôi ngó nghiêng như ngóng chờ 1 điều gì đó... Áp mặt vào những thanh sắt của cánh cổng trường tôi nhìn xa xăm... Vẫn màu áo xanh hòa bình nhưng học sinh đang vui vẻ nô đùa hồn nhiên trong sân trường làm tôi nhớ quá những lần đá cầu nhảy dây trốn tìm... cùng các bạn. Nước mắt tôi ứa ra, họng tôi tắc nghẹn như có cái gì chặn ngang. Tôi không thể kìm nổi xúc động này. Thầy cô ơi... tiếng gọi sao mà thân thương quá! Mong tìm lại những kỉ niệm ngày xưa, tôi bước vào, hàng phượng vĩ đã thay bằng hàng bằng lăng nhưng tôi vẫn người thấy đâu đây mùi hương quen thuộc hè đến phượng nở đỏ rực cả một góc trời. Ve kêu râm ran... Tiếng ve gọi hè gọi cả những hồi ức ấu thơ đẹp đẽ. Tôi đi dạo một vòng quanh trường như dạo lại hững bài hát mà chúng tôi đã từng hát khi còn học dưới mái trường này. Tôi lẩm bẩm "hàng ghé đá, xanh hàng cây góc sân trường, bạn thân hồi..." tôi dừng lại không hát nữa nói đúng hơn là ko hát nổi... Xúc động!

Tôi ghé lại chỗ hàng liễu xanh rì, đó là nơi tôi và các thầy cô cùng các bạn chụp bức hình cuối cùng "bức ảnh" tôi nghĩ trong đầu và chạy lại về phía ô tô. Tôi bới tung vali tìm kiếm bức ảnh.

Đây rồi! Mắt tôi sáng lên vui vẻ, tay tôi lướt trên bức ảnh, lướt trên từng khuôn mặt nụ cười của thầy cô và các bạn. Nước mắt trao dâng, cảnh vật xung quanh nhòa đi trước mắt tôi. Tôi chạy vào văn phòng, chẳng có ai ngoài bác bảo vệ mà học sinh chúng tôi ngày xưa rất kính trọng và tin tưởng. Bác quý học sinh như con của mình. Bác đã già nhưng vẫn vui tính và nhanh nhẹn như ngày xưa. Hồi đó bố mẹ gửi tôi lên học và nhờ bác lo cơm nước cho tôi. Hằng ngày tôi nhổ tóc sâu cho bác, hai bác cháu nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Trong 2 năm học ở trường bác đã cho tôi không ít những lời khuyên bổ ích và đúng đắn.

Tôi tiến gần chỗ bác:

- *Bác... bác Hiền ơi..!* - Tôi nghẹn ngào

Bác quay sang phía tôi, chăm chú nhìn, đôi mắt ánh lên sự vui mừng.

- *Trang ... hả?*

Giọng bác run run, mắt bác sáng ngời và mặt bác vui vẻ. Bác trách tôi:

- *Sao lâu rồi mà chẳng về đây với bác bác có bao nhiêu chuyện mà chẳng biết kể với ai, bác cứ ngóng mà mãi!* - *Thế hôm nay có việc gì mà lại về đây*

- *Cháu về thăm bác ạ!* - Tôi cười tươi rói.

- *Thăm bác? Lại xạo rồi!* - Bác cười hiền hậu .

- Sao bác biết ạ? Tôi cười sung sướng - Cháu đùa thôi ạ. Hôm nay cơ quan phân tụi cháu về trường mình làm bài phóng sự về phong trào thi đua và học tập của trường ạ!

- *À! Ra thế!* Bác cười nòng hậu.

Sau đó chúng tôi và bác ôn lại quãng thời gian ngày xưa bé rất vui vẻ. Đến giờ tan lớp, bác đứng dậy và bảo với chúng tôi:

- *Thôi máy đưa ngồi nói chuyện bác phải lên đánh trống đây.*

Bọn tôi vâng ạ, rồi ngồi tiếp nhìn bác đi ra gõ trống trường và ngồi nói chuyện một cách vui vẻ, nhác thấy xa xa có người quen quen tôi tìm lại kí ức "cô Huyền" tôi nghĩ. Vẫn dáng người nhỏ nhắn tay hay đưa lên đầu và cả cách ôm cặp nữa. **ĐÚNG RỒI!** tôi đứng bật dậy chạy lại phía cô ôm! Cô nhận ra tôi tức thì và hỏi han tôi rất nhiều.

Thấy cô thật chặt trông cô có vẻ xanh xao mệt mỏi, tôi chạy lại hỏi:

- *Cô không khỏe ạ!* - Tôi thắc mắc.

- *À...ừ ...! máy hôm nay thời tiết oi bức cô hơi mệt!*

Tôi lúng túng hỏi:

- *Thế cô uống thuốc chưa ạ? Cô đừng quá sức cô à!*

Cô nhìn tôi với con mắt trìu mến và chúng tôi nói chuyện với nhau rất nhiều.

Đó là 1 chuyến công tác và là 1 chuyến thăm trường đầy xúc động của tôi. Tôi ra về, tới chào mọi người nhưng tôi hứa với bác Hiền và cô sẽ trở lại vào 1 ngày không xa. chuyến đi này đã giúp tôi đậm thêm những kỉ niệm về mọi người, về thầy cô và các bạn. Ngay ngày sau đó bài phóng sự về trường Thuận Thanh đã được in ngay trên tờ báo nơi tôi làm việc.

Mẫu 10: Tưởng tượng 20 năm sau vào một ngày hè em về thăm lại trường cũ

Kể từ cái ngày nhận giấy tốt nghiệp cấp hai thăm thoát đã qua 20 năm, qua bao tháng ngày xa quê hương thương nhớ. Rồi một ngày, khi thấy mình đã trưởng thành qua quãng đường học tập đầy gian khó, tôi đã đủ tự tin dề về thăm lại ngôi trường cấp hai xưa – nơi ươm mầm cho tôi bao ước mơ, nơi tôi đã lớn lên từng ngày trong sự dìu dắt của các thầy cô.

Hôm ấy là một ngày rất đẹp. Tiết trời dần chuyển thu, bầu không khí hè không còn quá oi bức, nóng bỏng mà đã trở nên dễ chịu hơn nhiều. Từng cơn gió nhẹ khua tán cây bên đường xào xạc. Tôi vẫn đi trên lối cũ, mãi mê bước theo làn nắng vàng rực rỡ trong niềm vui sướng thôi thúc lẫn với chút cảm giác khó tả. Chính cảm giác, chính bầu không khí ấy 20 năm trước tôi cũng như nhiều đứa bạn khác trong làng đang náo nức mong chờ đếm từng ngày từng giờ để được đến trường gặp lại bạn bè thầy cô. Ngay khi đứng trước cổng ngôi trường xưa, cảm xúc nao nao hạnh phúc ấy lại ùa về chiếm lấy trái tim tôi rất tự nhiên, không thể nào ngăn được. Nghe tiếng tim mình thúc giục, tôi bước vào sân trường – những bước chân đầu tiên trở lại ngôi trường xưa yêu dấu sau ngần ấy năm xa cách. Tôi nhìn khắp xung quanh và thăm nghĩ trường nay đã thay đổi quá nhiều.

Nhưng dù trường có thay đổi nhiều thế nào thì hình ảnh ngoài có vẻ lạ lẫm ấy vẫn không thể nào lấn át được cảm giác vô cùng thân thương gần gũi in sâu trong tâm thức tôi.

Còn nhớ lúc trước trường chỉ có 6, 7 phòng học, khuôn viên cũng khá nhỏ đi một qua mạch là hết. Còn giờ đây trường trông khang trang và rộng thoáng hơn rất nhiều. Các dãy phòng đều được xây thêm mấy tầng cao ngất. Còn sân trường cũng được mở rộng hơn tráng bê tông sạch sẽ và trồng thêm nhiều cây xanh. Tôi đang dạo bước dưới hàng cây thẳng tắp, cố hít thật đầy phổi không khí trong lành mát mẻ rồi dừng chân ngồi xuống bên một gốc cây to. Rồi không biết là nhờ đâu, một linh cảm, hay một sự trùng hợp, tôi phát hiện dòng chữ khắc đậm nét " 9/2 SIU WẬY" trên thân cây. Tôi thật sự rất bất ngờ, tôi không nghĩ cái cây con xưa do cả lớp trồng giờ lại còn nơi đây và trở thành cái cây già to sừng sững. Nhìn dòng chữ tôi không nén nỗi niềm vui mà bật cười, biết bao kỷ niệm vui buồn đẹp đẽ năm cuối cấp như hiện về trước mắt. Ngày ấy đã là anh chị của cả trường rồi mà xem ra chúng tôi vẫn còn ngây thơ nông nổi lắm. Kể ra lớp tôi ngày ấy đoàn kết thật: Đoàn kết học, Đoàn kết chơi. Nói về học, một khi cả lớp đã quyết tâm học lập thành tích thì thật không lớp nào vượt qua nổi. Với khẩu hiệu " ĐOÀN KẾT MỘT LÒNG", mỗi thành viên trong lớp với tinh thần thi đua năng nổ tràn đầy sức sống đều cố gắng ra sức học hết mình, không chỉ vì bản thân mà là vì cả tập thể. Về mặt phong trào cũng vậy. Cũng nhờ tinh thần đoàn kết trên, lớp luôn đạt nhà trường khen thưởng và đạt nhiều danh hiệu đáng tự hào. Học thì tốt thật đấy, nhưng đã là " 9/2 SIU WẬY" thì hẳn cũng có những lúc nghịch không ai chịu được. Thầy cô từng dạy lớp khen thì có khen nhưng lúc nào cũng không quên thêm vài câu đùa về cái lớp lắm chiêu nhiều trò. Nhưng những chiêu trò độc đáo ấy cũng rất hồn nhiên rất dễ thương.

Tôi nhớ nhất buổi liên hoan cuối năm của lớp, thật cảm động lắm. Cả lớp bày nhau dùng nghề "thủ công" độc nhất, cả lớp ngồi lại với nhau viết những lời tâm sự, lời chúc, bày tỏ tình cảm ban bè, tình thầy trò vào những mảnh giấy nhỏ trao tay nhau, bỏ vào một cái hộp lớn tặng cô. Mỗi người một cách viết, một cảm xúc, một suy nghĩ riêng, tất cả đều xuất phát từ trái tim trong sáng tuổi mới lớn, biết cảm, biết yêu thương. Có đứa chẳng biết nói thế nào rồi viết có mỗi câu "Em yêu cô" gần trăm lần như chép bài phạt đem tặng cho cô. Trước tấm lòng của đám trò nhỏ, cô không cảm động sao được, chúng ta cũng vậy, ngồi xem từng mẫu giấy mà vừa cười vừa khóc.

Tôi ngồi dưới gốc cây nhớ về từng kỷ niệm vui buồn bên nhau. Càng nhớ lại càng thấy luyến tiếc, tiếc sao thời học sinh sao trôi qua quá nhanh. Từng lúc vui, lúc buồn tôi vẫn còn nhớ rất rõ ràng như chỉ mới xảy ra hôm trước đây mà hôm nay khi nhìn lại mới thấy mình đã đi một quãng đường quá xa. Không biết bạn bè ngày trước giờ có còn nhớ về nhau, nhớ về mái trường này không. Tôi ngồi nghĩ ngợi quên cả thời gian.

Mẫu 11: Tưởng tượng 20 năm sau vào một ngày hè em về thăm lại trường cũ

Hà Nội ngày... tháng... năm...

Vũ thân mến!

Thế là một thời gian dài đã trôi qua, chúng ta không còn là những cậu học trò nhỏ lớp 9 ngày nào, ngày thơ và cũng không kém phần nghịch ngợm. Giờ đây, mỗi chúng ta đều đã trưởng thành, và có lẽ cũng đã đạt được ước mơ của mình. Đã lâu rồi mình chưa viết cho cậu. Đầu thư, mình xin chúc cậu và gia đình mạnh khỏe, hạnh phúc, chúc cậu đạt được nhiều thành công trong cuộc sống. Mình biết cậu đã đạt được ước mơ trở thành nhà báo, bởi mình cũng đã đọc được một số bài viết của cậu. Còn mình, mình cũng thực hiện được ước mơ trở thành một doanh nhân. Mình hi vọng tất cả những thành viên yêu quý của 9A5 ngày ấy đều đạt được mong ước của mình.

Vũ thân! Mình luôn ghi nhớ trong lòng rằng những thành quả mà chúng ta có được ngày hôm nay có công sức rất lớn của các thầy cô đã hết lòng dạy dỗ chúng ta dưới mái trường xưa. Vậy mà, sự bận rộn của cuộc sống lắm lúc đã làm mình quên thầy cô, quên trường cũ. Chúng mình thật có lỗi phải không Vũ? Và có lẽ, nếu không vì một chuyến đi công tác tình cờ thì mình cũng không nghĩ đến chuyện về thăm lại trường xưa.

Hôm ấy, vào một ngày hè, mình thong thả đi bộ dưới những tán cây xanh. Mình đang tới để giám sát công việc trong một chi nhánh, gần ngôi trường thân yêu của chúng ta. Mình bước từng bước, bỗng nhiên, mình cảm giác có gì đó là lạ. Mình liền ngoảnh sang bên và nhìn thấy. Tất nhiên rồi, sao có thể nhầm được nữa. Trong lòng mình dâng lên một cảm xúc khó tả, rất thân thuộc khi nhìn tấm biển: “Trường trung học cơ sở dân lập M.V.Lô-mô-nô-xốp”.

Đây chính là ngôi trường mà chúng ta đã gắn bó với nó trong suốt những năm học cấp II. Mình không kìm nén được cảm xúc và bước vào bên trong, vẫn những bóng dáng, hình ảnh thân thuộc, ngôi trường của chúng ta không thay đổi nhiều, có lẽ chỉ những hàng cây trên sân trường là xanh hơn, già hơn. Mình đang miên man trong dòng cảm xúc thì có một giọng nói cất lên:

- Anh vào đây có việc gì thế!

Đúng giọng nói này rồi, giọng nói của anh bảo vệ ngày xưa. Sau một thoáng sững sờ, mình vội đáp:

- Chào bác bảo vệ, tôi trước là học sinh trường này, nhân tiện đi qua đây nên muốn ghé lại thăm trường.

Người bảo vệ cười xòa và nói:

- Ra anh cũng là học sinh trường này. Tôi đã làm bảo vệ ở đây suốt hai mươi năm nay, không biết tôi có hân hạnh được biết anh không nhỉ?

Mình đáp:

- Có thể bác không còn nhớ tôi, nhưng tôi thì nhớ bác rõ lắm.

Rồi mình nói chuyện với người bảo vệ một lúc lâu, nói về những kỉ niệm xưa cũ. Mình cứ ngỡ mình đang còn là một học sinh bé bỏng dưới mái trường này kia đây. Sau đó, mình tiếp tục đi vào bên trong, lên cầu thang đi lên tầng hai. Đi dọc dãy hành lang, mình lại một lần nữa bắt gặp cái cảm giác hồi hộp, xao xuyến như khi còn là cậu học trò lớp chín. Đến cửa lớp học xưa, nhìn thấy biển lớp 9A5, mình như thấy lại hình ảnh của hai mươi năm về trước.

Trong “ngôi nhà chung” âm cúng này, bốn mươi thành viên của lớp đã cùng học tập, vui chơi, cùng chia sẻ với nhau những niềm vui, nỗi buồn, những tâm tư, tình cảm của tuổi học trò hồn nhiên, trong sáng. Bảng đen, phấn trắng, những dãy bàn học, những giờ lên lớp, những cuốn lưu bút... tất cả chỉ như mới đây thôi, vẫn vẹn nguyên trong kí ức mình.

À, cậu vẫn còn nhớ chỗ ngồi ngày xưa của tụi mình chứ? Hàng thứ hai, dãy bên trái - nơi tập trung những cây văn nghệ của lớp, là hạt nhân trong các buổi liên hoan, tổng kết cuối năm. Chỗ ngồi này đã gắn bó với mình suốt bốn năm học, với biết bao kỉ niệm.

Bao năm học trôi qua, mỗi người khi rời xa mái trường lại mang theo biết bao kỉ niệm, chỉ riêng điều đó thôi, lớp mình đã trở thành “kho lưu trữ tình cảm” của bao con người rồi, phải không Vũ?

Rời khỏi lớp cũ, mình đi tiếp và dừng lại ở cửa phòng thầy hiệu trưởng, mình gõ cửa và một giọng nói thân quen cất lên:

- Xin mời vào!

Mình mở cửa bước vào phòng. Trước mắt mình vẫn là thầy hiệu trưởng ngày xưa ấy nhưng thời gian đã nhuộm mái đầu thầy bạc trắng. Mình lễ phép cúi đầu chào:

- Em chào thầy ạ.

Thầy hiệu trưởng nói với giọng ngập ngừng:

- Xin lỗi, anh là...

- Thưa thầy, có thể thầy không nhận ra em. Bởi em chỉ là một trong bao học sinh của trường ta. Thầy cũng không phải là người trực tiếp dạy dỗ em. Nhưng em, cũng như tất cả những học sinh khác phải cảm ơn công lao của thầy cũng như các thầy, cô giáo khác dìu dắt chúng em dưới mái trường này. Bởi vậy, hôm nay đi ngang qua đây, em đã ghé lại thăm trường, nơi đã ươm mầm và chắp cánh cho những hoài bão của chúng em.

Thầy hiệu trưởng nhìn mình bằng ánh mắt hiền từ, trìu mến như ngày nào:

- Cảm ơn em, cảm ơn những suy nghĩ và tình cảm mà em đã dành cho các thầy, các cô. Thầy chúc em luôn thành đạt trong cuộc sống, hãy phát huy tốt những gì mà em đã tích lũy được trong những năm học tập và rèn luyện dưới mái trường này.

-Vâng, thưa thầy! Em sẽ cố gắng để không phụ lòng thầy cô. Giờ em xin phép thầy cho em được đi thăm trường.

Mình đã gặp lại nhiều thầy cô trước đây, khi chúng mình học, các thầy cô mới ra trường, giờ đây có người tóc đã điểm bạc. Tuy nhiên, không vì thế mà tinh thần và lòng hăng hái của những con người ấy vơi hụt đi. Trong mắt mình, họ vẫn là những giáo viên trẻ đầy năng nổ và nhiệt huyết, yêu nghề.

Hôm đó, mình nhớ nhất là cuộc gặp gỡ với cô Tâm dạy Toán của lớp mình hai năm cuối cấp. Chắc cậu vẫn còn nhớ chứ? Bây giờ, cô đã lớn tuổi hơn nhiều nhưng cô vẫn không thay đổi nhiều lắm. Vừa trông thấy cô, mình đã vội chào ngay:

- Em chào cô ạ!

Có thể thầy hiệu trưởng không nhận ra mình nhưng cô thì khác, cô nhận ra mình sau một thoáng ngỡ ngàng.

- Em là ... Tuấn có phải không? Có phải Tuấn lớp 9A5 năm xưa đây không?

- Vâng thưa cô, em là Tuấn đây ạ!

- Sau ngần ấy thời gian, em đã trở thành người chín chắn, đĩnh đạc như thế này rồi. Bây giờ em đang làm gì?

- Thưa cô, em đang làm phó giám đốc một công ty xuất nhập khẩu ạ. Hôm nay nhân buổi đi công tác em mới có dịp về thăm trường. Rồi mình và cô vào phòng hội đồng để nói chuyện. Mình sực nhớ ra là chưa hỏi thăm sức khỏe cô:

- Thưa cô, dạo này cô và gia đình vẫn khỏe chứ ạ?

- Cảm ơn em, cô vẫn khỏe. Thế còn em? chắc em đã lập gia đình rồi chứ?

- Vâng, thưa cô. À! Cô ơi, những học sinh cũ của lớp mình có thường hay đến thăm cô không ạ?

- Có một số người thỉnh thoảng vẫn đến chơi với cô. Còn một số thì đã lâu cô không gặp lại.

Mình đáp, lòng ngập tràn hối hận:

- Chúng em thật là có lỗi vì đã không đến thăm hỏi các thầy cô được thường xuyên.

- Cô cũng biết là cuộc sống của các em rất bận rộn nên cũng không trách các em đâu. Các em không cần thường xuyên đến thăm cô, chỉ cần trong kí ức các em còn lưu giữ những hình ảnh tốt đẹp về các thầy cô và mái trường xưa là được.

- Vâng, em cảm ơn cô.

Sau cuộc nói chuyện dài, mình tạm biệt thầy cô ra về, lòng đầy cảm xúc băng khuâng khó tả.

Từ hồi vào Thành phố Hồ Chí Minh, cậu đã từng về thăm lại ngôi trường của chúng mình chưa? Nếu chưa thì cậu hãy ít nhất một lần trở về đó. Cậu sẽ được sống lại với bao kỉ niệm, và cậu sẽ gặp lại những thầy cô yêu quý đã từng dạy dỗ chúng ta.

Thôi thư đã dài, mình xin dừng bút. Hi vọng một ngày gần đây sẽ được gặp lại cậu tại ngôi trường của chúng ta.